

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าสังคมได้ทอดทิ้งหลักเกณฑ์การอยู่ร่วมกันระหว่างคนกับคน นอกเหนือจากการเอาเปรียบธรรมชาติ คนยังเอาเปรียบคนด้วยกัน จนเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมหลายประการทั้งปัญหาหนี้สิน ปัญหาที่ดินทำกิน รวมถึงปัญหาขาดโอกาสในการพัฒนาอาชีพของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาหนี้สิน เป็นตัวฉุดการพัฒนาของประชาชนในระดับฐานล่างของสังคม ที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จากสังคมโลก ในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าพัฒนานวัตกรรมและแนวทางใหม่ขึ้น ส่งผลให้ผู้คนในสังคมแต่ละประเทศต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งได้ก่อให้เกิดปัญหาสำคัญ ได้แก่ การเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นและเห็นแก่ตัวจนขาดคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิต การเบียดเบียนกัน การทำร้ายกันและกัน การทุจริตคอร์รัปชัน การแบ่งแยกฝ่ายและการขาดความสามัคคีกลมเกลียวของคนในชาตินับวันจะกลายเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไข และยิ่งหากปล่อยไว้ให้เนิ่นนานออกไปก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงจำเป็นต้องสร้างสังคมให้เข้มแข็งด้วยการพัฒนาคนให้มีอาชีพและคุณภาพ เปี่ยมด้วยคุณธรรมจริยธรรมรู้จักความพอเพียง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก และนำไปสู่การแก้ปัญหาและการป้องกันปัญหาในในอนาคต

จากสังคมโลก ในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาที่ก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง ส่งผลให้ผู้คนในสังคมแต่ละประเทศต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งได้ก่อให้เกิดปัญหาสำคัญ ได้แก่ การเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นและเห็นแก่ตัวจนขาดคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิต การเบียดเบียนกัน การทำร้ายกันและกัน การทุจริตคอร์รัปชัน การแบ่งแยกฝ่ายและการขาดความสามัคคีกลมเกลียวของคนในชาตินับวันจะกลายเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไข และยิ่งหากปล่อยไว้ให้เนิ่นนานออกไปก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงจำเป็นต้องสร้างสังคมให้เข้มแข็งด้วยการพัฒนาคนให้มีอาชีพและคุณภาพ เปี่ยมด้วยคุณธรรมจริยธรรมรู้จักความพอเพียง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก และนำไปสู่การแก้ปัญหาและการป้องกันปัญหาในในอนาคต

พระราชดำริปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงเป็นการนำเสนอทางออกทางออกให้กับสังคมปัจจุบัน ที่จะช่วยสร้างสังคมให้เข้มแข็งตามวิถีของชาวตะวันออกและวิถีพุทธ ซึ่งยึดแก่นสารสาระของความเป็นจริงเป็นหลัก ตัวอย่างเช่น ศาสนาพุทธได้กล่าวถึงการรู้ความจริงของสรรพสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ว่า ทุกสิ่งนั้นไม่เที่ยงมีการเกิดขึ้นตั้งอยู่ และดับไป ดังนั้นจึงไม่ควรยึดมั่นถือมั่นให้เกิดทุกข์ ส่วนแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงนั้น หากมีการนำเข้ามาใช้

ปฏิบัติจะนำไปสู่วิถีทางการดำเนินชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงานอย่างมีคุณภาพและมีความสุข การมีความสุข การมีความพอเพียงเป็นที่ตั้งจะทำให้รู้จักความพอดีจึงใช้ทางสายกลางที่ไม่มากไม่น้อยเกินไป ซึ่งจะส่งผลไปถึงการบริหารจัดการตนเองและทรัพยากรต่าง ๆ อย่างเหมาะสมไม่ฟุ่มเฟือยให้สิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ฉะนั้นเมื่อมีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน จะมีการดำเนินการด้านต่าง ๆ อย่างค่อยเป็นค่อยไปก่อให้เกิดความสมดุล มั่นคงและยั่งยืนในระดับตนเองครอบครัว ชุมชนและประเทศชาติตามเงื่อนไขและวิถีชีวิตที่เป็นอยู่ ไม่สร้างความขัดแย้งและความแตกต่างทางวัฒนธรรม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมี พระราชดำรัสเกี่ยวกับความพอเพียงว่า “ความพอเพียงนี้ไม่ได้หมายความว่า ทุกครอบครัวจะต้องผลิตอาหารของตัวจะต้องทอผ้าใส่เองอย่างนั้นมันเกินไป แต่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอจะต้องมีความพอเพียงพอสมควร บางสิ่งทีผลิตได้มากกว่าความต้องการก็ขายได้แต่ขายในที่ไม่ห่างไกลเท่าไร ไม่ต้องเสียค่าขนส่งมากนัก”^๑

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาชี้แนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุก ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้ก้าวทันต่อโลกาภิวัตน์ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผลรวมถึงความจำเป็นต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ต้องอาศัย ความรอบรู้ ความรอบคอบและระมัดระวังอย่างยิ่ง เศรษฐกิจพอเพียง มิได้จำกัดเฉพาะแต่ในส่วน เกษตรหรือชาวไร่ชาวนาเพียงเท่านั้น แต่เป็นเศรษฐกิจของทุกคนทุกอาชีพนอกจากนี้ฐานคิด การพัฒนาเพื่อความพอเพียง ยังสามารถนำมาใช้ร่วมกับองค์ประกอบของชุมชนสุขภาพดี^๒

ขั้นที่ ๑ ยึดแนวพระราชดำริในการพัฒนา “เศรษฐกิจพอเพียง” ตามขั้นตอน “ทฤษฎีใหม่” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ขั้นที่ ๒ สร้าง “พลังทางสังคม” โดยการประสาน “พลังสร้างสรรค์” ของทุกฝ่ายใน ลักษณะ “พหุภาคี” อาทิ ภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ เพื่อใช้ขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา ธุรกิจชุมชน

ขั้นที่ ๓ “พื้นที่” เป็นหลักและใช้ เป็นศูนย์กลางการพัฒนาส่วนภาคีอื่น ๆ ทำหน้าที่ช่วย กระตุ้นอำนวยความสะดวก ส่งเสริมสนับสนุน

ขั้นที่ ๔ ใช้ “กิจกรรม” ของชุมชนเป็น “เครื่องมือ” สร้าง “การเรียนรู้” และ “การจัดการ” ร่วมกัน พร้อมทั้งพัฒนา “อาชีพที่หลากหลาย” เพื่อเป็น “ทางเลือก” ของคน ในชุมชน ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งด้าน เพศ วัย การศึกษา ความถนัด ฐานะเศรษฐกิจ ฯลฯ

ขั้นที่ ๕ ส่งเสริม “การรวมกลุ่ม” และการสร้างเครือข่าย” องค์กรชุมชน เพื่อสร้าง “คุณธรรม จริยธรรม” และ “การเรียนรู้ที่มีคุณภาพ” อย่างรอบด้าน อาทิ การศึกษา สาธารณสุข การฟื้นฟูวัฒนธรรม การจัดการสิ่งแวดล้อม ฯลฯ

^๑ กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม, พระไตรปิฎก ฉบับสำหรับประชาชน ตอน ว่าด้วยพระสูตร, พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, ๒๕๕๐), หน้า ๒.

^๒ เศรษฐกิจพอเพียงปรัชญาชี้ถึงแนวทางการดำรงชีวิต, (สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, ๒๕๕๐), หน้า ๗-๘.

ขั้นที่ ๖ วิจัยพัฒนา “ธุรกิจชุมชนครบวงจร (ผลิต-แปรรูป-ขาย-บริโภค) โดยให้ความสำคัญต่อ “การมีส่วนร่วม” ของคนในชุมชนและ “ฐานทรัพยากรท้องถิ่น” โดยควรริเริ่มพัฒนาจากวงจรขนาดเล็กในระดับท้องถิ่นสู่วงจรธุรกิจขนาดเล็กในระดับท้องถิ่นสู่วงจรธุรกิจที่ใหญ่ขึ้นระดับประเทศและระดับต่างประเทศ

ขั้นที่ ๗ พัฒนาเศรษฐกิจชุมชนที่มี “ศักยภาพสูง” ของแต่ละเครือข่ายให้เป็น “ศูนย์การเรียนรู้ธุรกิจชุมชน” ที่มีข้อมูลข่าวสารธุรกิจนั้น ๆ อย่างครบวงจรพร้อมทั้งใช้เป็นสถานศึกษาดูงานและฝึกอบรม^๓

กล่าวถึงสภาพปัญหาของเทศบาลตำบลบ้านแม พบว่า เกิดปัญหาแหล่งน้ำไม่เพียงพอต่อการเกษตร ประชาชนขาดองค์ความรู้ในการประกอบอาชีพ เช่น เกษตรกรไม่มีความรู้เรื่อง การเกษตรอินทรีย์ซึ่งปัจจุบันเกษตรอินทรีย์ได้รับเป็นที่นิยมเป็นอย่างมากปลอดภัยต่อผู้ผลิตและผู้บริโภค ซึ่งปัจจุบันประชาชนโดยทั่วไปมีการรักษสุขภาพกันมากขึ้น การแปรรูปและผลไม้อบแห้งของผลผลิตทางการเกษตรไม่มีการรองรับตลาดเท่าที่ควรส่งผลให้ผลผลิตทางการเกษตรราคาที่ถูกกว่าท้องตลาดเกษตรกรจึงเกิดปัญหาผลผลิตตกต่ำ เป็นต้น ปัญหาเรื่องเศรษฐกิจส่งผลเป็นอย่างมาก ทำให้เกษตรกรไม่ได้รับความสนใจต่อนักท่องเที่ยวและมีการส่งออกต่างประเทศลดน้อยลงจึงเกิดปัญหาต่อประชาชนเป็นอย่างมาก ระบบในท้องถิ่นขึ้นกับสาระสำคัญที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (๒๕๕๐-๒๕๕๕) จะพบว่าประเด็นสำคัญ คือ การกล่าวถึงการนำเอาหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางหลักในการพัฒนาสังคมไทยได้มุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน (Green and Happiness Society)” ด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกกำหนดเป็นวาระสำคัญของชาติในระดับนโยบายและในระดับของยุทธศาสตร์การพัฒนาในท้องถิ่น เพื่อสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง โดยเฉพาะ “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” มีความสำคัญเนื่องจากเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับชุมชนมากที่สุด ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับท้องถิ่นที่เข้ามามีบทบาททั้งทางตรงและทางอ้อม

จากสภาพปัญหาดังกล่าวในชุมชนฯ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงนโยบายส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากผู้วิจัยได้มีความสนใจในการพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในพื้นที่อย่างไร มีการยอมรับหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาพัฒนาท้องถิ่นหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาในนโยบายของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาวิถีชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

^๓ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล, *ใต้เบื้องพระยุคลบาท*, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๕๐), หน้า

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยจำแนกตามปัจจัยบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๔ เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ การส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ต่อประชาชนในพื้นที่ ว่าอย่างไร

๑.๓.๒ เปรียบเทียบการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยจำแนกตามปัจจัยบุคคลมีความแตกต่างกันอย่างไร

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ว่ามีอะไรบ้าง

๑.๓.๔ แนวทางการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ว่ามีอะไรบ้าง

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาโดยมุ่งศึกษาเฉพาะเนื้อหาของการวิจัยได้ศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล กับการส่งเสริมการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน ตามแนวพระราชดำริซึ่งประกอบด้วยหลักการหลักวิชาและหลักธรรมในความพอเพียงอันประกอบด้วย ๓ ห่วง และ ๒ เงื่อนไข โดย ๓ ห่วง คือ ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่นการผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล ส่วน ๒ เงื่อนไข คือ การตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ระดับพอเพียงนั้นต้องอาศัยทั้งความรู้และคุณธรรมเป็นพื้นฐานประกอบไปด้วยเงื่อนไขความรู้ หมายถึง ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผน และความระมัดระวังในขั้นตอนปฏิบัติเงื่อนไขคุณธรรม ที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วยมีความตระหนักใน

คุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีความอดทน มีความเพียรใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต
ของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่^๔

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคคลของผู้ตอบ
สอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ตำแหน่ง และผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ๑) ความพอประมาณ ๒) ความมีเหตุผล
๓) การมีภูมิคุ้มกัน ๔) เงื่อนไขด้านความรู้ ๕) เงื่อนไขด้านคุณธรรม

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากรในพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง
จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๔,๗๖๔ คน^๕

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๔.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ดำเนินการศึกษาวิจัยตั้งแต่ เมษายน พ.ศ.๒๕๖๐ ถึง เดือน กันยายน พ.ศ.๒๕๖๐
รวมเป็นระยะเวลา ๖ เดือน

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง การส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของ
เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้
ดังนี้

สมมติฐานที่ ๑ ประชากร ที่มี เพศ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนว
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ ประชากร ที่มี อายุ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมวิถีชีวิตตาม
แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง
จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

^๔ณรงค์ ประพันธ์พงศ์, เศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่, พิมพ์ครั้งแรก (กรุงเทพมหานคร: บริษัท
สถาพรบุ๊คส์จำกัด, ธ.ค. ๒๕๕๐), หน้า ๓๔.

^๕สถิติประชากรในเขตเทศบาลบ้านแม , [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.banmae.go.th/about.php?id=1> [๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐]

สมมติฐานที่ ๓ ประชากร ที่มี ระดับการศึกษา ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลส่วนตำบลบ้านแม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๔ ประชากร ที่มี อาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลส่วนตำบลบ้านแม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ ประชากร ที่มี รายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลส่วนตำบลบ้านแม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๖ ประชากร ที่มี ตำแหน่ง ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลส่วนตำบลบ้านแม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

การส่งเสริม หมายถึง การสร้างความรู้ความเข้าใจ เกิดการเรียนรู้ถึงการพัฒนาตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการนำไปใช้ในการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้นตอนเกิดความสมดุลและยั่งยืน ชุมชนจะต้องเข้มแข็งสอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยได้รับความร่วมมือจากทางราชการ ชุมชน หมู่บ้านและประชาชนทุกคนทุกภาคส่วน

วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การดำเนินชีวิตที่ตั้งที่ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี และความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งจะนำไปสู่ชีวิตเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างสมดุล มั่นคง และยั่งยืน

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ ซึ่งประกอบด้วยหลักการ หลักวิชา และหลักธรรม คือ

๑) เป็นปรัชญาแนวทางการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ

๒) เป็นปรัชญาในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินการไปในทางสายกลาง

๓) เป็นปรัชญาในการพัฒนาเศรษฐกิจให้ก้าวหน้าโดยยุคโลกาภิวัตน์ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการยอมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กว้างขวาง ทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดี ไม่น้อยเกินไป และไม่มากเกินไป โดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การผลิต และการบริโภค ที่อยู่ในระดับพอประมาณ

ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับความพอเพียงนั้นจะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ

ความมีภูมิคุ้มกัน หมายถึง การอดทน อดกลั้นต่อความต้องการ ที่เกินความจำเป็น

เงื่อนไขความรู้ หมายถึง เงื่อนไขความรู้ประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผนความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติตลอดจนข่าวสารและเทคโนโลยี

เงื่อนไขคุณธรรม หมายถึง เงื่อนไขคุณธรรมที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วยมีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความอดทนมีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต

เทศบาลตำบล หมายถึง เทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ทำให้ทราบการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๒ ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการส่งเสริมวิถีตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๓ ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ว่ามีอะไรบ้าง

๑.๗.๔ ทำให้ทราบข้อเสนอแนะบทบาทด้านการส่งเสริมวิถีตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านแม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๕ ผลที่ได้จากการวิจัยจะใช้เป็นแนวทางสำหรับการนำไปใช้ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจของหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ